

ANNO DOMINI DCCVII.

JOANNES VII,

ROMANUS PONTIFEX.

NOTITIA IN JOANNEM PAPAM VII.

(Lib. Pontific.)

^a Joannes VII natione Græcus, patre Platone, sedit annos II, menses VII, dies XVII. ¹ Fuit autem temporibus Tiberii Augusti et Justiniani imperatoris, vir eruditissimus, et facundus eloquentia. Hic fecit oratorium sanctæ Dei Genitricis intra ecclesiam beati Petri apostoli, cujus parietes musivo depinxit. Illic-

que auri et argenti quantitatem multam expendit, et venerabilium Patrum dextra lævaque vultus erexit. Hic restauravit basilicam sanctæ Eugenæ qua longo tempore ² detecta atque dirupta fuerat. Laboravit autem et in cœmeteriis beatorum martyrum Marcellini et Marci, ^b Damasique sancti pontificis.

VARIANTES LECTIONES.

¹ Al. om. *fuit autem... imperatoris.*

² Al., *distecta.*

VARIORUM NOTÆ.

^a Joannes VII. Sedis Apostolicæ vacationem post mortem Joannis VI, usque ad alterius Joannis ordinationem, catalogi et Codd. I. magno consensu definiunt unius mensis, ac dierum octodecim, præter catalogum Veronensem uno minus die nuncrantem, quod procedit exclusis extremis, et Colbertinum tertium aperte mendosum, nam dies numerat omnino triginta. Recte igitur per nos constituta die emortuali prædecessoris 11 januarii, dies ordinationis Joannis VII per se patet; quippe ab 11 Januar. 705 per mensem unum diesque octodecim interpontificii descendendo, et kalendæ Martiæ offenduntur, quæ eodem anno 705 cum Dominica concurrebant, ut lit. dom. D fidem facit. Easdem kalendas Martias et Pagius tribuere ordinationi Joannis est compulsus, quia nullum festum diem habuit obvium, quod suam Chronologiam æquaret. Quid vero? Quemadmodum is bidui retraxit ordinationem prædecessoris, ejusque depositionem, ita bidui nunc distat ab iisdem kalendis Martiis. Illud vero ut recuperet arte utitur plane singulari, quam ipsius verbis proponendam arbitror, ut legenti sit patentior: *Verum, inquit de interpontificio, loco dies xviii legendum dies xix, excluso etiam die emortuali tam a sede Joannis VI quam ab interpontificio, isque error ut videtur, tribuendus Anastasio.* Duo hic peccat vir eruditissimus, idque eo quod removit ordinationem a die Dominica; arguit nempe erroris totam catalogorum et Codicum seriem, eque suis thesibus unam eruit diem, ut biatum, si fieri possit, compleat; cumque adhuc desit dies una, emortualem Joannis VI perire jubet; quam profecto si perire jussisset post Sergium, consensui Codicum et catalogorum eum adversari non oportebat: nam a die 9 Septembris 1 dies numerans, in interpontificii extrema 29 Octobris, quæ Joannis VI ordinationem præcessit, desinebat; ita tamen ut emortualem ipsam, seu depositionis diem ab interpontificio excluderet, cumque Sergii sede conjungeret. Quod si tantus Codd. omnium consensus Pagium compulsi ad diem ordinationis recte stabilendum kalendis Martiis, pari eorumdem constantia in emortuali die definienda 18 Octobris, hinc Joannis exitum removeri non posse evincitur, quidquid mira de sedis duratione dissensio secus suadeat. Et sane omnes quos vidi Codd. et catalogi tribuunt Joanni VII pontificatus annos II; ad menses autem et dies quod atti-

net, inter se valde discrepant. Catalogi siquidem Veronensis et Colbertinus sextus habent menses VIII; Bergomas, Lucensis, Farsensis, tres Colbertini, quartus, quintus et septimus; una cum Codd. vulgato, ambobus Fræherianis, Thuano altero, Cavensi, et Farnesiano, menses VII; Palatino-Vaticanus, duo Colbertini, secundus et tertius, cum Codd. Reg. Mazzirino, Thuano primo, Ambrosiano item primo, quibus suffragatur Luitprandus, menses VI. Ex his vero tam variis opinionibus potior haud dubie est quæ Joanni tribuit menses VII. Pariterque inter alias aliorum sententias de dierum numero, ea eligenda fuit quæ septemdecim numerat. Etenim Joannes VII anno 705, kalendis Martiis, ordinatus, postquam sedit annos II, menses VII, dies XVII, xv Kal. Novembris, seu 18 Octobris, sepultus est ad beatum Petrum apostolum, indictione 6, seu anno 707, ut tradit Anastasius. GENNUS.

Joannes VII. Pontificatum adeptus est anno Christi 705, prima die Martii, cui recens electo hoc prope miraculose contigit, ut homo Græcus opera Græcorum e numero cardinalium aliorum in sede apostolica collocatus, apostolicum spiritum hæreditaverit, atque imperatori hæretico, conciliabuli Constantinopolitani, de quo supra, confirmationem petenti, nequaquam acquieverit. BIN. et LABB.

Joannes VII. Platone Janidega patre natus, Rossani Magnæ Græciæ, et Calabria dictæ, ortus, XIV papa regnicola, diaconus cardinalis sanctæ Mariæ Novæ, sedit annos II, menses VII, dies XII, creatus et consecratus die Dominico, Kal. Martii. CICONIUS.

^b Fecit vero et imagines per diversas ecclesias, quas quicumque nosse desiderat in eis ejus vultum depictum reperiet. Statuæ et imagines imperatorum adorabantur, et passim ponebantur in templis et foro. Ambros., Hexamer. lib. VI, c. 9: *Sola ære fusa principum capita, et ducti vultus de ære, vel marmore, ab hominibus adorantur.* Idem, de Interpell., cap. 9: *Vide quemadmodum in civitatibus bonorum principum imagines perseverent, deleantur imagines tyrannorum.* Corippus, de laudib. Justin., lib. III:

Pictus ubique
Justinianus erat, dominis pictura placebat,
Gaudebantque sui genitoris imagine visa.

ALTASERRA.

vero et imagines per diversas ecclesias, quas quicunque nosse desiderat, in eis ejus vultum depictum reperiet. Basilicam itemque sanctæ Dei Genitricis, quæ antiqua vocatur, pictura decoravit, illicque ambonem noviter fecit, et super eandem Ecclesiam

A episcopium, quantum ad se constituere maluit, illicque pontificatus sui tempus explevit. Hic fecit calicem aureum præcipuum, pensantem libras viginti, quem et gemmis preciosis decoravit.

¶ Hujus temporibus Aripertus rex Longobardorum

VARIANTES LECTIONES.

¹ Cod. Luc., *construere voluit.*

² Al., *vitam explevit.*

VARIORUM NOTÆ.

¶ *In eis ejus vultum depictum.* Pontifex cum variis imagines in ecclesiis musivo opere depingi juberet, ut suamet imago adderetur curavit. Quod in opere de musivis observat Ciampinus, et non semel prodit Agnellus, dum recenset id genus imagines ab archiepiscopis Ravennatensibus ordinatas. Qui autem viventes depingebantur, ad iustar orantis figurari consueverunt. BENCINUS.

¶ *Hujus temporibus Aripertus Rex Longobardorum donationem patrimonii Alpium Cottiarum, quæ longa per tempora a jure Ecclesiæ privata fuerat, ac ab eadem gente destruebatur, in libris aureis exaratam jure proprio beati apostolorum principis Petri reformavit.* Donatio regia in Ecclesiam aureis litteris scripta memoratur. Diplomata imperatorum aurea Bulla obsignata tradit Pachymeres in Paleologo, lib. v, cap. 20: Ὁ βασιλεὺς αὐτὴν προστάττει, καὶ λόγος ἐκτίθηται χρυσοβούλλιος. Jussu imperatoris evulgatum statim diploma est, aurea munitum bulla. Idem in Andronic., lib. 1, cap. 2: Αὐτὸ γὰρ διὰ χρυσοβούλλειων λόγων πιστεύει. Nam fides data diplomatibus aurea bulla munitis. ALTASERRA.

¶ *Hujus temporibus Aripertus rex Longobardorum donationem patrimonii Alpium Cottiarum, quæ longa per tempora a jure Ecclesiæ privata fuerat, ac ab eadem gente detinebatur, in libris aureis exaratam jure proprio beati apostolorum principis Petri reformavit.* Hunc locum auctoris libri Pontificalis, seu potius Pauli Diaconi, ex quo in librum Pontificalem facile transcripsit Anastasius, aut si qui alius ejusdem auctor, vel interpolator, illustre documentum repræsentare antiquissimæ possessionis ditionis temporalis in favorem sanctæ Romanæ sedis, qui non sit illi plus æquo infensus, necum agnoscere haud gravabitur. Hæc Alpium Cottiarum sive donatio, sive restitutio, narratur facta anno 704, sub pontificato Joannis VII, non longe ab ætate Pauli Diaconi rem narrantis, qui florebat ad annum 770, qui que nedom litteris consignatam affirmat, sed litteris aureis, quam ipse potuit suis oculis usurpare. Non hæc fuit donatio massæ alicujus, aut fundi, aut horti, aut olivæ, cujusmodi infinitas nobis exhibent marmora, et tituli ecclesiarum, ut optime adnotavit in præfatione ad Anastasium (Tom I, num. 43 et seqq.) illustrissimus præsul, et rerum ecclesiasticarum expertissimus Franciscus Blanchinus, cujus jacturam chartæ hæ, quas ad finem usque nominis suis plus rare non potuit, magno legentium damno intelligunt, et lacrymantur; sed donatio ingentis tractus terrarum a Gallicis finibus per Allobrogos, et Segusium, Bobium usque excurrentis, in Romanam provinciam olim a Nerone redacti, ut affirmat Suetonius in Vita Neronis: *Item Alpinum* (regnum) *defuncto Cottio in provinciâ formam redegit.* Notabile etiam est non appellari has terras vocabulo simplici *Alpium*, sed *patrimonii Alpium*, cujus nominis promiscua est usurpatio in veteribus tabulis ad significanda cum bona fidelium pietate beato Petro dicata, tum bona regalibus jurebus astricta. Præclarum hoc monumentum Jurium Romanæ Ecclesiæ mire illustrant, et confirmant Anastasiana regesta, vertente hoc sæculo, donationum, restitutionum, recuperationum terrarum et patrimoniorum a regibus Longobardis, et Franciscis sanctæ Romanæ Ecclesiæ factarum. Juvat hic unam aut alteram in antecessum referre in argumenti confirmationem. Ad annum 714, legimus in Vita Gregorii II, penes Anastasium, qui fortasse ex Paulo

Diacono pariter exscripsit, illegitimam usurpationem earundem Alpium Cottiarum, et paulo post subsecutam justam restitutionem factam a Luitprando. *Eo tempore*, inquit Anastasius, *Luitprandus rex donationem patrimonii Alpium Cottiarum, quam Aripertus rex fecerat, hicque repetierat, admonitione tanti viri (Gregorii II) vel increpatione redditam confirmavit.* Et hic vides repetitam eandem vocem patrimonii, quod non casu factum, sed prudenti consilio ad declarandum bonorum translationem a regalibus jurebus ad jura sanctæ sedis facile intelligi potest.

Anno 715, Longobardi dolo potiuntur castro Cumano, utique ad Romanæ Ecclesiæ ditionem pertinente. Pontifex repetit sibi injuste ereptam possessionem, quam, obtinere precibus frustra nisus, socialibus armis Neapolitani principis usus, numerata ei-lem pecunia redemit. *Cumanum etiam castrum*, inquit Anastasius in Vita Gregorii II, *ipso fuerat tempore a Longobardis pacis dolo pervasum. Quo audito, omnes sunt redditi tristes. Adhortans etiam sanctissimus pontifex, et commoneus Longobardos, ut redderent, qui si non acquiescerent, in iram se divinam incidere pro dolo quem fecerant suis scriptis detestabatur, nam et munera eis dare ut restituerent voluit multa. Sed illi turpida mente, neque monitis audire, nec reddere sunt passi. Unde nimis idem sanctus indoluit pontifex, seseque spei contulit divina, atque in munitione ducis Neapolitani et populi vocans, ducatum ei qualiter agerent quotidie scribendo præsentabat. Cujus mandato obediens, consilio inito, mœnia ipsius castri virtute sub nocturno ingressi sunt silentio. Joannes scilicet dux cum Theodimo subdiacono, et rectore, atque exercitu, et Longobardos pene trecentos cum eorum Castaldione interfecerunt, vivos etiam amplius quingentos comprehendentes captos Neapolim duxerunt. Sic castrum recipere potuerunt. Pro cujus redemptione septuaginta auri libras ipse sanctissimus papa, sicut promiserat antea, dedit. Ex hoc testimonio, quod volui integrum proferre, clare deducitur per ea tempora Romanam Ecclesiam possedisse jure incontroverso terras, et castra, ad quæ retinenda, aut amissa recuperanda, nullam non operam impenderunt sancti pontifices, precibus modo usi, et minis, modo etiam armis et pecunia. *Vidisti, lector, ita commentarium instruit Baldoni super recitato textu Anastasii, sanctum pontificem æque ac Gregorium Primum, in numerum sanctorum receptum, bona ecclesiastica ab hostibus invasa minime contempsisse, vel recuperare desiisse, quantumlibet impossibilis propemodum videretur ejus expugnatio loci, sed quod minus posset suis, id alienis armis recipere procurasse, omnique studio præsto fuisse consilio, ope, pecunia adjuvisse, subdiaconi etiam Ecclesiæ Romanæ operum esse. Sed observa ordinem quo processit, nimirum ut primum paternis monitionibus rem age et; deinde ut contemptores ecclesiasticis censuris exterreret; demum vero ut in eos hæc omnia continententes ageret armis, eisque castrum expugnandum curaret. Sic Deus rem tantam aggredi voluit pontificem et doctrina, et sanctitate insignem, ejusque exemplum sanciri disciplinam, qua successores eruditi ablata bona ecclesiastica ab iniquis possessoribus vindicarent, etiam opus sit armis, si cætera remedia contemnuntur. Sed de hac re fusius et opportunius cum de Adriano I sermo occurreret. BALDINI.**

¶ *Aripertus.* Hæc Anastasius ex Paulo Diac., lib. vi, c. 2, 28, descripsit: *Hoc tempore Aripertus rex Longobardorum*

donationem patrimonii Aripium ^a Gutiarum, quæ a longa per tempora a jure Ecclesiæ privata fuerat, ac ab eadem gento detinebatur, in litteris aureis exaratam jure proprio beati apostolorum principis Petri reformavit. Hujus temporibus ^a Justinianus imperator a partibus ^a Zachariæ per loca Bulgaricæ auxilio Trebellii, Bulgarorum regis usque ad regiam urbem veniens, regnum proprium, de quo projectus fuerat, adeptus est. ^b Leonem ^b etiam, et Tiberium, qui locum ejus usurpaverant, cepit, et in medio ^b circuli

coram omni populo jugulari fecit, et obtinuit principatum de quo antea tumultuose fuerat dojectus, qui illico ut palatium ingressus est, propriumque adeptus est imperium, ^c tomos ^c quos antea sub domino Sergio apostolicæ memoriæ pontifice Romam direxerat, in quibus diversa capitula Romanæ Ecclesiæ contraria scripta inerant, per duos metropolitanos episcopos demandavit, dirigens per eos et sacram, per quæ denominatum pontificem conjuravit ac adhortatus est ut apostolicæ Ecclesiæ concilium

VARIANTES LECTIONES.

¹ Cod. Luc., *Coctiarum*; al., *Corciatum*.

² Cod. Luc. et al., *Gazariæ*.

³ Cod. Luc., *Leontium et*.

⁴ Cod. Luc., *circo*; al., *circus*.

⁵ Al., *protomos*.

VARIORUM NOTÆ.

gobardorum donationem patrimonii Alpium Cottiarum, quæ quondam ad jus pertinuerant apostolicæ sedis, sed a Longobardis multo tempore fuerant ablatæ, restituit, et hanc donationem aureis exaratam litteris, Romam direxit. Ad Joannis pontificatum, atque ad hunc annum quo ea donatio contigit, Hermannus Contractus, in suo Chronico, quod edidit Canisius, hæc annotavit: Anno 707: Hoc tempore Aribertus rex Longobardorum possessionem Alpium Cottiarum, dudum a Longobardis captam atque detentam, per privilegium aureis litteris scriptum, sancto Petro Joannique papæ tradidit. BENCINUS.

Hujus temporibus Aripertus. Joanne septimo sedente, Aribertus, seu Aripertus, hujus nominis II, rex Longobardorum, donationem patrimonii Alpium Cottiarum, quæ ad jus Romanæ Ecclesiæ pertinuerant, sed a Longobardis multo tempore fuerant ablatæ, restituit, et hanc donationem aureis exaratam litteris Romam direxit, ut testis est Paulus Diaconus, lib. vi de Gestis Longobard., cap. 28, qui et cap. 43 ejusdem libri scribit Luitprandum, Ansprandi filium et successorem, restitutionem illam Romanæ Ecclesiæ factam confirmasse. Anastasius quidem id factum dicit sedente Joanne VI; sed Hermannus Contractus, in Canisiana Chronici sui Editione, eam donationem conjungit cum anno 707, quo Joannes VII adhuc sedebat; ad eum enim annum scribit: Anno 707. Hoc tempore Aribertus, rex Longobardorum, possessionem Alpium Cottiarum, dudum a Longobardis captam atque detentam, per privilegium aureis litteris scriptum, sancto Petro Joannique papæ reddidit. Porro Alpium Cottiarum, sic a rege Cottio, qui eas perdomuit, dictarum, initium Ammianus Marcellinus, lib. xv, cap. 10, sumit a Segusione oppido; in Itinerario vero Burdigalensi earum initium sumitur ab Ebreduno oppido in Delphinatu hodierno; sic enim in eo legitur: *Mansio Hebriduno M. 16. Inde incipiunt Alpes Cotticæ; et infra: Civitas Secusione M. 16. Inde incipit Italia.* Sed Paulus Diaconus laudatus, lib. II, cap. 16, enumerans Italiæ provincias, scribit, Alpes Cotticæ, sic a Cottio rege, qui Neronis tempore fuit, appellatas, a Liguria in Euriam versus, usque ad mare Tyrrhenum extendi, ab occiduo vero Gallorum finibus copulari; in eaque provincia, quam quintam Italiæ numerat, dicit haberi Dertonam et monasterium Bobium, Genuam quoque et Saonam civitates. Sed quod spectat ad Regem Cottium Paulus Diaconus fallitur, quando dicit eum fuisse Neronis tempore: Ammianus enim, loco laudato, asserit eum in amicitiam Octavianii principis, scilicet Augusti, fuisse receptum. Dicit deinde, cap. 18, Paulus Diaconus nonam Italiæ provinciam esse in Apenninis Alpiibus, quæ inde originem capiunt, ubi Cottiarum Alpes finiuntur, laudat-

que concludit: *Sunt qui Alpes Cottias et Apenninas unam dicunt esse provinciam; sed hos Victorini revincit Historia, quæ Alpes Cottias per se provinciam appellat.* PAVIUS.

Aripertus rex Longobardorum donationem patrimonii. Postquam Longobardi adepti sunt Italiani, in eorum ditionem venerant et Alpes Cotticæ, ea nempe regio, quæ media est inter Sedunum et Ebredunum, in adversa parte horum montium in Gallia Cisalpina. Hæc olim Alpes pertinebant ad sanctam sedem, cujus patrimonii pars erant; cumque illas, nullo jure usurpatas, diuissime retinissent Longobardi, eorum rex Aripertus divo Petro ejusque successori Joanni VII restituit, aureisque consignatam litteris donationem ad eum misit, ut testatur Paulus Diaconus (*de Gest. Lang. lib. vi, cap. 28*): *Hoc tempore Aripertus rex Longobardorum donationem patrimonii Alpium Cottiarum, quæ quondam ad jus pertinuerant apostolicæ sedis, sed a Longobardis multo tempore fuerant ablatæ, restituit, et hanc donationem aureis exaratam litteris Romam direxit.* SOMMER.

^a Justinianus. Et hæc sumpta sunt ex Paulo, c. 34. At vero Justinianus, qui, amisso principatu, in Ponto exulabat, auxilio Trebellii Bugarorum regis, regnum rursus recipiens, eos qui se expulerant patricios occidit. Leonem quoque, et Tiberium, qui locum ejus usurpaverant, cepit, et in medio circi coram omni populo jugulari fecit. Gallicinum vero patriarcham CPnam, erutis oculis, Romam misit Cyrumque abbatem, qui eum in Ponto exsulem ulerat, episcopum in loca Gallicini constituit. De exercitiis a Justiniano CPli ad imperium restituto, sævitie et feritate, consulendus auctor Miscellæ, pag. 142; de iis vero quæ in Ravennatenses deprehensos conjurationis fautores, molitus est imperator, agit prolixè Agnellus, in Vita Felicii Ravennatensis, cap. 2, pag. 160. BENCINUS.

^b Leonem etiam et Tiberium, qui locum ejus usurpaverant, cepit, et in medio Circo coram omni populo jugulari fecit. Leo et Tiberius, invasores imperii, in circo stante populo trucidati. In circo conciones et concilia habebantur. Livius, libr. IX: *Concilium populorum omnium habentibus Anagninis in circo, quem maritimum vocant.* Ammian., lib. XVIII, de populo Romano: *Eisque templum et habitaculum et concio et spes omnis, quia largitiones populares fiebant in circo et theatro (J. Chrysostom., de div. utriusque Testam. loc., serm. de Circo).* Qua de causa imperatores imperium ineuntes procedebant in circum largitionis causa (Gregor. Tur., lib. v, cap. 50, et lib. vi, cap. 50). ALTASERRA.

^c Tomos. Intellige canones conciliabuli illius Constantinopolitani, de quo super sub Sergio. Bix. et LAR. Tomos, quofante sub domino Sergio. Canones Trull-

aggregaret, et quæque ei visa essent stabiliret, et quæ adversa renuendo ^a excluderet. ¹ Sed hic humana fragilitate timidus, hos nequaquam ² tomos emendans per suprafatos metropolitas direxit ad Principem, post quæ non diu in hac vita duravit. Illic fecit episcopos per diversa loca numero decem

et octo. ³ Qui etiam sepultus est ad beatum Petrum Apostolum ante altare oratorii sanctæ Dei Genitricis, quod ipse construxit sub die 15 Calend. Novembris, indictione sexta, Justiniano Romanam Rempublicam gubernante, et cessavit Episcopatus mens. 3.

VARIANTES LECTIONES.

¹ Al., *cessaret.*² Al. om. *tomos.*³ Al. om. *Qui etiam... gubernante.*

VARIORUM NOTÆ.

næ, seu quinisexæ synodi ad Joannem VII transmis-
sos ab Justiniano juniore, ut eorum quos vellet re-
jiceret, probatis reliquis; eisdemque intactos Cpoli m
a pontifice afferri jussos, satis aperte narrat Biblio-
thecarius. Quod vero animadvertendum est, alii ponti-
ficem fragilitatis ac timiditatis ea occasione insimul-
lant; alii dicunt nil incongruum futurum fuisse, uti-
lia quæ multa sunt a multo paucioribus multibus
separare (*Christ. Lup., in not. et schol. ad can. Trull.*).
Cæterum pontifex, si ad æquum examen res revoce-
tur, majori uti prudentia non potuit quam eorum nil
omnino approbans quæ conflata erant a cœtu
œcumenici concilii nomen, Romano pontifice convo-
cationis ac celebrationis prorsus inscio, sibi arrogan-
te; cum præsertim in eo regnaverit spiritus superbiæ
et invidiæ adversus apostolicam sedem. Næne quo-
tidie accidit ut sancta eadem sedes rejiciat damnet-
que integros libros ob malas aliquot propositiones
multis bonis admistas, nec tamen catalogum singilla-
tim conficiat eorum quæ rejici damnarique debue-
runt? **SOMMIEN.**

Tomos quos ante, etc. Illic auctor loquens de res-
titutione Justiniani in imperium, quæ, ut mox dictum
est, circa finem ejusdem anni 705 contigit, scribit :
*Illico ut palatium ingressus est, propriumque adeptus
est imperium, tomos, quos antea sub domino Sergio
apostolicæ memoriæ pontifice Romam direxerat, in
quibus diversa capitula Romanæ Ecclesiæ contraria
scripta inerant, per duos metropolitanos episcopos de-
mandavit, dirigens per eos et sacram, per quam Joan-
nem VII pontificem conjuravit ac adhortatus est ut
apostolicæ Ecclesiæ concilium aggregaret, et quæ ei
visa essent stabiliret, et quæ adversa renuendo exclu-
deret.* Justinianus itaque non solum a Sergio papa,

ut superius dictum est, confirmationem synodi Qui-
nisexæ postulavit, et repulsam tulit; sed eam etiam
petiit a Joanne VII, qui, ut subdit Anastasius, *huma-
na fragilitate timidus, hos nequaquam tomos emendans,
per suprafatos metropolitas direxit ad principem, pos-
quæ non diu in hac vita duravit.* Joannem itaque VII
arguit Anastasius quod noluerit cribrare canones syno-
di quinisexæ, et triticum a palea separare. Nec
sine fundamento, inquit Lupus in notis et scholiis
ad canones concilii Trullani, vere enim de hac syno-
do ait libellus synodicus: *omissos in quinta et sexta
synodo canones edidit, et ab omni Græca, id est, gen-
tili, atque Judaica, quin et hæretica traditione Ecclesias
purgavit.* Habet hæc synodus bona malis mista, et inu-
tile ab inutili non vitatur; quare potuerat separari,
inquit idem Lupus.

^a *Sed Joannes humana fragilitate timidus.* Justinia-
nus junior, per Trebellium Bulgarorum regem in im-
perium restitutus, jussit Tiberium Absimarum capite
plecti, rebusque suis nece multorum in tuto positis,
ad Joannem VII duos metropolitanos legavit, ut su-
premo judicio apostolicæ sedis canones synodi erra-
ticæ subjicerentur. Postulabat ut quæcunque in his
pontifici visa essent laudanda, ipse stabiliret, et quæ
emendanda corrigeret. Sed quamvis æqua videbatur
hæc imperatoris petitio, pontifex tamen, ad majesta-
tem cathedræ Petri ratus spectare illa non approbari
quæ a concilio bulo essent decreta, eosdem synodi
canones, nec ex parte quidem confirmatos, per dictos
metropolitanos ad imperatorem remisit. Hæc autem
est causa cur noster hoc loco humanæ fragilitatis
suggillat Joannem, quod ne rem ingratis faceret
imperatori, triticum a palea timuit segregare. **MAFEUS.**

JOANNIS PAPÆ VII EPISTOLA

AD ETHELREDUM REGEM MERCIORUM, ET ALFRIDUM REGEM DEIRORUM, ETC.

*Berthwaldum archiepiscopum Cantuariæ commonet ut synodum convocet; Wilfridumque et
adversarios suos aut convenire faciat, aut Romam accurrere.*

(Mansi, Col. conc. tom. XII.)

Dominis eminentissimis Ethelredo regi Mercio-
rum, et Alfrido regi Deirorum, et Berniciorum,
Joannes papa.

De vestra quidem religionis accessibus gratia Dei
cooperante gaudemus, fervorem fidei cernentes in
vobis, quam ex prædicatione principis apostolorum,
Deo vestros animos illuminante, percepistis, et effica-
citer tenetis; et utinam gaudium nostrum meliorum
excessus amplifcet. Inextricabilis vero quorundam
dissensio nostros animos afflicti, quam oportet corri-
gi, ne apostolicorum præceptorum prævaricatores,
sed custodes esse inveniamini. Dudum enim sub
apostolicæ memoriæ Agathone papa, cum Wilfridus
episcopus pro sua causa sedem hanc appellasset; et
accusatores a Theodoro, sancte Cantuariorum Ec-

clesiæ archiepiscopo, hinc illuc mandato, et ab Hil-
da religiosæ memoriæ abbatissa inissi, venissent,
episcopi tunc hic de diversis partibus congregati rem
regulariter quæsierunt et definiunt, eandemque
sententiam successores ejusdem pontificis prædeces-
sores nostri tenuerunt; sed neque Theodorus arch-
iepiscopus obriasse cognoscitur, qui nunquam
postmodum aliquam huic accusationem demandavit.
Nunc quoque eorum accusationes, qui contra Wil-
fridum episcopum hic de Britannia advenerunt, et
ejus excusationes apud conventum reverendissimo-
rum episcoporum qui hic inventi sunt per dies ali-
quot fieri procuravimus, tam de epistolis anteriori-
bus et modernis, quam quæ verbaliter partes detu-
lerunt, dum principales personæ, de quibus contentio